

Redakcja i Administracja:
Kraków, ul. Filipa 11. (Telefon Nr. 396).

Prenumerata miesięczna:
z odsyłką 2 K, bez odsyłki 1 K 60 h,
zagranicą 2 mk. 30 fen., 3 fr. 50 ctm., 2¹/₂ szyl.,
70 ct. ameryk.

Prenumerata tygodniowa w Krakowie 40 h,
z dostawą do domu 46 h.

Cena numeru 8 h.

Adres na telegramy: Naprzód Kraków.
Konto czekowe Nr 34.095.

NAPRZÓD

Organ centralny polskiej partii socjalno-demokratycznej.

Wychodzi codziennie popołudniu z wyjątkiem niedziel i świąt.

Dział inseratowy:

Kraków, ul. Marka 21. (Telef. Nr. 754).

Ogłoszenia (inseraty)

kosztują od miejsca wiersza jednosłupowego
drobnym drukiem (petitem) za pierwszy raz
20 halerzy, następnie po 10 hal. — Nadesłane
od miejsca wiersza drukiem petitem po 40
hal., słuby, zaręczyny i nekrologi po 80 hal.
za każdy raz. — Załączniki (prospekty i t. d.)
przyjmuje się za cenę 2 kor. za 100 egzempl.
dla zamiejscowych, a 1 kor. za 100 egzempl.
dla miejscowych prenumeratorów.

Reklamacye otwarte są wolne od opłaty po-
czątkowej. — Redakcja rękopisów nie zwraca
i bezimiennych listów nie uwzględnia.

Czerwona niedziela.

Zaczyna się wreszcie i w junkierskich Prusach „zmierzch bogów”. Wszechwładni junkrzy ze swoim Hohenzollernem na czele muszą stawać dzisiaj w pozycji obronnej przed naporem masy robotniczej, tak długo niestety dotąd posłusznej i spokojnej...

Jeszcze policja, wojsko i biurokracja górą, jeszcze możebne takie w Berlinie komedye, że w biały dzień ćwiczy się konnica, jak ma napadać i trawować obywateli, jeszcze zamiast praw obywatelskich słyszy się rozkaz rozdania żołnierzom po 30 ostrych naboje, ale to poza, na którą masy odpowiadają gromkimi „Pfui!” i demonstracjami kroci tysięcy ludzi na ulicach i placach Berlina i wielkich miast prowincjonalnych.

Znamy te „ostre naboje”, znamy srogie poży biurokracji policyjnej i gdzieindziej. Wszędzie skończyło się i skończyć musi na ustąpieniu bezprawia. A gdzie zwyciężył ślepy gwałt, gdzie „ostre naboje” zabiły prawo milionowych mas, tam zgnilizna i słabość narodu i państwa była jedynym rezultatem zwycięstwa nad ludem!

W skostniałych, ludożerzych Prusach socjaliści są jedyną siłą, która występuje do walki z systemem pruskim; oni jedni mają odwagę i liczbę, aby przygłuszyć komendę butnej policji, wbrew jej zakazowi — dotąd tak świętemu — wyprowadzić tłumy na ulicę, rozwiązać tym tłumom języki i rzucić je do protestu przeciwko zuchwałemu bezwstydnemu cynicznym junkrów ciemiężycieli.

„Ograniczony rozum poddanych” był w Prusach, podobnie jak w Rosji fundament rządów junkierskich i dynastycznych; „skąpał” brzozy nazywał prusactwo w szczy Fryderyk II, zwany „wielkim”, ale fundament ten kruszy się i pęka z roku na rok i wkrótce zachwiać się musi cały system na tej podstawie wzniesiony, system koszar, system grabieży i mordu narodów, system, który tkwi w środku Europy, jak pomnik jej niedoli i jej zafiania.

Socjaliści niemieccy w Prusach, którzy dziś nie cofają się przed żadną ofiarą, którzy krwią swoją na ulicach szafują, aby ten pomnik zburzyć, zasłużyli na gorącą sympatię w pierwszym rzędzie całej klasy pracującej świata, dla której prusactwo było zawsze wrogiem znienawidzonym. Ale i naród polski, doznający srogo go prześladowania w Prusach i w Rosji, powitać powinien ten dzielny ruch robotniczy jako swojego sojusznika w walce o lepszą przyszłość. Ci niemieccy robotnicy, te skneblowane i z prawa obywatelskiego odarte masy robotnicze powinny być przykładem i zachętą do nieubłaganej, niespożywającej walki przeciwko temu dzikiemu systemowi bezprawia, jaki znajduje wyraz w rządzącej warstwie pruskiej.

Ruch zaczęty prędzej czy później musi doczekać się zwycięstwa. Czy ono będzie daleko idącym, to dzisiaj nie jest nawet najważniejszym pytaniem.

Pierwszy wyłom jest zwykle najtrudniejszym!

Cztery stopnie rekonstrukcji.

Bar. Bienenrth zabiera się do spełnienia przyrzeczenia, danego Unii słowiańskiej, że po uzdrowieniu parlamentu przystąpi do rekonstrukcji swego gabinetu. A przy tym do tego wedle swej manieri, to jest ociężale i chytrze, wiedząc dobrze, że każda rekonstrukcja wywoła niezadowolone stronnictw pomiających lub czujących się pominiętymi, co w następstwie może spowodować upadek „systemu Bienenrtha” wraz z szanowną jego osobą.

Bar. Bienenrth ma do wyboru cztery stopnie rekonstrukcji: małą, wielką, większą i największą — stosownie do tego, w jakiej rozciągłości nastąpi wymiana ministrów. Mała rekonstrukcja polegałaby na tem, że obsadzonoby wakujące od ustąpienia dra Zaczka stanowisko czeskie-

go ministra-rodaka; wielka rekonstrukcja przyniosłaby za sobą w dodatku do powyższej zmiany jeszcze definitywne obsadzenie teki ministra rolnictwa, którą od ustąpienia dra Brafa dzierży prowizorycznie szef sekcji Pop; większa rekonstrukcja, jako trzecia zmiana, przyniosłaby zastąpienie ministra robót publicznych Ritta przez jakiegoś Słoweńca; a największa stanowiłaby „unarodowienie” gabinetu przez rozdzielenie 10 tek po połowie między Niemców i Słowian.

Szef rządu znajduje się w ciężkim, o ile jego osobista przyszłość wchodzi w rachubę, położeniu; przez zamianowanie dwóch czeskich ministrów tylko nie zadowoli Unii słowiańskiej, która żąda jednej teki dla swego kandydata; przez spełnienie życzenia Unii naraża się na gniew Niemców alpejskich, którzy powołanie Słoweńca do gabinetu uznali za „casus belli”; zaś przez zupełną zmianę swego gabinetu ściągnie na siebie gromy „N. fr. Presse”, która usunięcie Schreinerera i Hoehenburgera uważa za kapitulację rządu przed dyktatem Czechów.

Obok tej niepewności istnieje jeszcze jedna, mianowicie: czy rekonstrukcja ma mieć charakter parlamentarny czy biurokratyczny. Pod tym względem nawet w Unii słowiańskiej zdania są podzielone: podczas gdy południowi Słowianie z Sustersicem na czele nie upierają się przy parlamentarnym ministrze, to Czeši, a głównie agraryusze czeszy odrzucają biurokratów jako ministrów „narodowych”, obstawiając przy parlamentarnych reprezentantach.

Sytuacja jest jednak dla bar. Bienenrtha o tyle korzystna, że żądania Unii o największą rekonstrukcję popiera o t w a r c i e Koło polskie w myśl zobowiązań przyjętych wobec Unii, oraz pokrywającemu chrześcijańsko-społeczni, którzy mniej dbają o niemiecką Gemeinbürgerschaft, a więcej o złapanie jak największej ilości tek dla swego stronnictwa. Mając tak silne poparcie, mógłby bar. Bienenrth nie dbać o groźbę Niemców, wiedząc, że nie są oni w ogóle w stanie przejść do opozycji, raz z obawy wypadnięcia z ram większości, powtóre ze względu na obostrzony reglament, który uniemożliwia stronnictwom bez krwi i nerwów, jakeimi są stronnictwa burżuazyjne niemieckie, robienie poważnej opozycji, a tem mniej obstrukcji. To nie byłoby przeszkodą, ale jest inna leżąca w Bienenrthie samym. Czuje on, że stanowcze oświadczenie się za jakimś programem jest początkiem końca jego rządów, że parlament skonsolidowany nie będzie długo tolerował narzuconego sobie biurokraty jako kierownika politycznego i że w poczuciu swej siły może mu przyjść ochota wyemancypowania się z pod „systemu”, z którego dotąd same kłopoty wynikały.

To też bar. Bienenrth, wietrząc to niebezpieczeństwo, nie spieszy się z rekonstrukcją, urządzając sobie pierwszej pogadanki z posłami, nazwane konferencjami. Jaki będzie wynik tych pogadanek, czy bar. Bienenrth zamierza poważnie odnowić swój gabinet, czy też chce zyskać na czasie, okaże się już w najbliższych dniach, gdy parlament zostanie zwołany.

W obronie Krakowa!

Dziwnymi drogami chadza polemika dziennikarska! Zaczął się między „Nową Reformą” a „Słowem polskim” spór o Borowską, a za kończył się kłótnią o to, czy Krakowowi potrzebna jest narodowa demokracja... Polemika ta, prowadzona z obu stron bez talentu, nie obchodzi nikogo. Tylko samo źródło interesowało publiczność mianowicie „Słowo polskie” dało — podobnie jak „Naprzód” — nalezną nauczkę „Nowej Reformie” za jej „szmokowskie” zachowanie się wobec procesu Borowskiej. Między innymi opublikowało „Słowo polskie” listy dwóch pań z Krakowa; pani H. L., która swój list uważa za „protest kobiet przeciw objawom zachwyty i demonstracji na cześć obwinionej p. Borowskiej po skończeniu się procesu”, pisze dalej:

„Nie poczuwałabym się do obowiązku ode-

zwania w tej sprawie, gdyby kilkakrotnie podczas procesu Borowskiej, usprawiedliwiającej swe upadki moralne, nie wołała „przecież to takie ludzkie, takie kobiece!“. Taki cień, rzuty na psychę kobiecą przez tę istotę się dżącą na jawie oskarżonych w procesie rozgłosnym a tak ponurym, a poparty niejako zachowaniem się pewnej partii kobiet obecnych na rozprawie, musiał wywołać obrzalenie w świecie kobiecym, protest i odpowiedź. Przecież to, co w tym procesie na jaw wychodziło, nie było kobiece — bo było potworne, a zdrowa dusza kobiega do wstrętnych czynów nie może być zdolną.

Smutny był proces i smutny był koniec jego, pełny zachwyty i owacy. Na to jednak trzeba zwrócić uwagę, że te kobiety, które tam na sali przez cały czas procesu karmiły się po kilka godzin z rzędu niezdrową sensacją, należały z pewnością również do niezupełnie zdrowych członków społeczeństwa.”

Pani J. Z. pisze:

„W numerze „Nowej Reformy” z d. 31 stycznia z przykrością wyczytałam nowe reminiscencye z procesu, pisane jak gdyby ręką przyjazną, życzliwą, usprawiedliwiającą. Oburzyło mnie to najpierw jako kobietę, gdyż autor w bohaterce procesu widzi typ nowocześniejszej kobiety, zdobywającej z trudem wiedzę i niezależność indywidualną pod każdym względem i niejako rozgrzesza ją z popełnionych czynów. Temu muszę się stanowczo sprzeciwić, jest ona wprawdzie typem nowoczesnym, lecz typem chorym i spaczonym moralnie, a właśnie przez brak tego zdrowia doszła do rozmaitych konfliktów życiowych, które ją postawiły przed kratki sądowe. Przecież mamy już teraz wiele kobiet, które również z trudem zdobyły sobie byt niezależny przez naukę uniwersytecką i nawet pracą naukową dały się poznać, lecz społeczeństwo ani się nad niemi zastanawia.

To apoteozowanie zgnilizny moralnej, wkładające się niestety w nasze społeczeństwo, zagraża wprost naszemu bytowi narodowemu. Nie można jednak sądzić ogółu z garści ludzi narwanych (szczególnie kobiet duchem pokrewnych uwolnionych), dla których poza wstrętnym procesem nie już nie istniało i którzy wprost z entuzjazmem przyjęli uwolnienie oskarżonej, obypując ją kwiatami, jak gdyby jaką narodową bohaterkę.”

„Ale „Słowo polskie” myli się, biorąc gadaninę „Nowej Reformy” i opinię publiczną Krakowa za jedno. Nie — Kraków na taką obelgę nie zasługuje! Objawy sympatii dla „bohaterki” kryminalnej były odosobnione. Wbrew prasie krakowskiej — opinia krakowskiej publiczności nie dała się zbalać. „Teatralne uściśnienie ręki”, które „Słowo polskie” słusznie strofuje, nie znalazło naśladowieństwa; a zresztą i p. Solska uczuła potrzebę usprawiedliwienia się, co dowodzi, że zrozumiała, iż atmosfera krakowska jest inna i na takie „teatralne” kawały brać się nie da. Myli się więc „Słowo polskie”, identyfikując Kraków z „Nową Reformą”. Między czytelnikami „N. Reformy” z pewnością nie naliczyłoby tuzina takich, którzyby nie byli oburzeni ową wyprawą przez to pismo heroinie procesu kryminalnego. A że p. Bujwidowa może spokojnie demonstrować swoją sympatię dla takiego osobnika, to świadczy nie o moralnem zdziwieniu, jak mniema „Słowo polskie”, lecz o kulturze Krakowian, którzy wiedzą, co o tem sądzić, i mają zupełnie wyrobione zdanie o moralnej kwalifikacji takich objawów.

Listy warszawskie.

Warszawa, 12 lutego.

Nowy akt szopki neosłowiańskiej. — Aresztowania masowe. — Śmierć szpiega. — Nowy numer „Górnika”.

A więc Dmowski pojechał do Petersburga! Nowy akt szopki neosłowiańskiej odbędzie się z udziałem Polaków, bo i Straszewicz wybrał się na zjazd petersburski. Obawy gądzinowego „Nowoje Wremia”, że Polacy tym razem nie dopiszą i zepsują „harmonię” słowiańską, okazały się płonnymi. Naszych endeków i realistów żadne policzki nie mogą odstraszyć. Wybrali się więc przedstawiciele dwóch tych partii po nową perecyę policzków z rąk wszelakich Bobryńskich, Filewiczów, Wergunów itp. działaczy. I napróżno prasa warszawska, która ma już dość nurza-

nia się przedstawicieli polskich klas posiadających w bagnie słowiańskim, zapewnia, że to, co robi pan Dmowski, nie nie obchodzi społeczeństwa polskiego. Robi on to nie jako prezes Koła, ani jako poseł, bo przestał już te godności piastować, lecz jako człowiek prywatny. Wypowiadając takie zdanie prasa zapomina o jednym, mianowicie o tem, że p. Dmowski jest przywódcą i dyktatorem najbardziej wpływowego stronnictwa burżuazyjnego. Narodowa demokracja, pomimo nieustannych wymysłów i wybuchów niezadowolienia pod adresem Dmowskiego, jest rządzona faktycznie przez niego i ona jego wystąpieniem ponosi odpowiedzialność. Tak samo i pan Straszewicz, wysłany podobno w tym celu, aby dopilnować Dmowskiego i niedopuszczyć go do ekscesów w kierunku moskalfilskim, jest przedstawicielem stronnictwa, które za jego obecność na zjeździe petersburskim odpowiada.

Ze stronnictw burżuazyjnych tylko postępowi demokraci tym razem zrezygnowali z okazji brylowania obok Dudykiewiczów, Wergunów, Filewiczów i t. p. typów, a prasa postępową jednogłośnie ogłasza bankructwo „neoslawizmu”. Charakterystyczne, że te różne grupy i koła, które oderwały się od N. D. właśnie z powodu uprawiania przez nią panslawizmu, zupełnie nie dają znaku życia. „Narodowy Związek Robotniczy”, który w swoim czasie energicznie zwalczał neoslawizm, nie cofając się przed wybijaniem szyb w lokalu redakcji leiborganu Dmowskiego, nie ujawnia swego istnienia niczem. T. zw. „Frakcja Niepodległościowa”, która niedawno puściła w świat Nr 2 swego tajnego organu — „Walki”, żadnej żywotności nie objawia. I dziś można z całą stanowczością stwierdzić, że t. zw. „fronda” we wszelkich jej postaciach złożyła wystarczające dowody na to, aby uznać ją za zupełnie niezdolną do jakiegokolwiek samodzielnej akcji przeciwko N. D.

Wprawdzie należy podnieść, że z chwilą otwartego zerwania z N. D. grupy opozycyjne zaczęły ulegać bardzo dotkliwym represjom ze strony władz. Ponieważ zaś grupy te nie były przygotowane do działalności nielegalnej, przeto represye doprowadziły je do zupełnego rozbitcia. Zdrada i prowokacja poczyniła też bardzo poważne szczyrby w ich szeregach, a aresztowania nie oszczędzają dziś nawet ich dalekich sympatyków.

Aresztowania masowe w ostatnich czasach przybierają rozmiary olbrzymie. Dokonywane są nadto w coraz to nowych punktach. — W Sandomierskiem pobrano mnóstwo chłopów, w Radomiu dokonano aresztowań wśród inteligencji, w Kaliszu pomiędzy młodzieżą robotniczą, w Kuluszkach aresztowano kolejarzy. O Łodzi, Częstochowie i Warszawie wraz z okolicami niema co nawet wspominać: tu aresztowania są stale na porządku dziennym.

Przed kilku dniami bojówka P. P. S. usunęła w Łodzi niebezpiecznego agenta „Ochranę”, byłego członka organizacji partyjnej, Stanisława Majewskiego. Majewski pracował na kolei fabryczno-łódzkiej jako pomocnik maszynisty i wstąpił do P. P. S. pod pseudonimem „Kolejarz”. W swoim czasie, podejrzany o czyny nieetyczne, został zawieszony w funkcyjach członka organizacji, ale potrafił się wytlómaczyć ze swego postępowania i znowu wciśnął się do organizacji. Niedługo jednak w niej popasał. Po ścisłym przeprowadzeniu śledztwa ujawniono, że — poza szeregiem innych wykroczeń — ofiarował swe usługi naczelnikowi żandarmerji, Timofiejewowi. Został więc jako zdrajca ogłoszony w „Robotniku”, poczem rzucił pracę na kolei i otwarcie wstąpił do „Ochrany”. Kule bojowców przecięły pismo jego zbrodnego żywota. Podczas egzekucji nad Majewskim został śmiertelnie zraniony strażnik, towarzyszący szpiegowi. Drugi strażnik uznał za stosowne ulotnić się.

W Zagłębiu został rozpowszechniony Nr 52 „Górnika” — lokalnego organu P. P. S., zawierający bogatą treść agitacyjną oraz sporo danych, świadczących o normalnym rozwoju roboty partyjnej w tym okręgu.

Swój.

W sprawie stosunków w przemyśle naftowym.

Lwów, 14 lutego.

W niedzielę dnia 13 b. m. odbyła się we Lwowie konferencja w sprawie stanowiska partji naszej w kwestji obecnego położenia w przemyśle naftowym i projektów ustawodawczych, jakie w tej dziedzinie rząd przedłożył. W obradach wzięli udział posłowie tow.: Diamand, Hudec, Moraczewski i Wityk, przedstawiciele organizacji partyjnych w Drohobyczu i Borystawiu tow.: Haase, Wieleżyński i Wohlfeld, oraz reprezentanci prasy partyjnej. Po bardzo szczegółowej i wyczerpującej dyskusji, która trwała przed i po południu, uchwalono wydać następujący komunikat:

„Dzisiejsze anarchistyczne stosunki w przemyśle naftowym wywołują stałe przesilenia gospodarcze i powodują marnotrawstwo bogactw krajowych.

Przyczyną tych stosunków jest głównie dzisiejsza ustawa krajowa, która w przeciwieństwie do wszystkich innych galezi górnictwa przyznaje właścicielowi powierzchni prawo wydobywania w głębi zawartej ropy.

Obecnie przedłożony Wydziałowi krajowemu projekt rządowy ustawy naftowej nie jest w stanie w istotnej mierze zapobiec dalszemu trwaniu tych stosunków.

Tylko uspołecznienie (upaństwowienie, względnie ukrajowienie — przy uwzględnieniu praw nabytych) prawa do wydobywania ropy może uzdrowić w całej pełni przemysł naftowy, tę najważniejszą, podstawową gałąź przemysłu krajowego, usunąć niebezpieczeństwo powstających trzust i położyć koniec obecnie istniejącym chaotycznym warunkom w przemyśle naftowym. Nieodzownym również warunkiem jest uspołecznienie środków transportowych i magazynowych ropy.

Ustawodawstwo społeczne powinno przede wszystkim zająć się unormowaniem warunków pracy, w szczególności zaprowadzeniem 8-godzinnego dnia pracy, ochroną zdrowia i bezpieczeństwa robotnika. Należy tedy skierować naszą działalność na tem polu jedynie w kierunku urzeczywistnienia powyższych żądań i powołać społeczeństwo do walki celem zdobycia należnych mu bogactw“.

Strasna wojna pod ziemią.

52.158 ciężko i lekko rannych i 916 zabitych.

Tyle górników w ubiegłym roku zostało okaleczonych i zabitych w Westfalii i Nadrenii w Niemczech. Przeszło 900 zabitych w jednym roku — pomimo tego, że w ubiegłym roku nie było wielkich katastrof, jak na Radbod, Rosseln, Reden i t. d. Tylko je jedno większe nieszczęście, przy którym 11 razem straciło życie, zdarzyło się, a jednak tak wielka liczba zabitych. Tak oto górnicy padają jeden po drugim — potłuczeni, po szarpani, poduszeni lub spaleni. Gdy się przyjrzy tej wielkiej liczbie potłuczonych lub zabitych, to aż dreszcze przechodzą człowieka. Całe morze krwi, łez i rozpacz łączy się z temi liczbami.

Kiedy się to skończy?

Zamiast mniej nieszczęść, to ich jeszcze od roku do roku coraz więcej przybywa. Wynika to z następującego zestawienia ostatnich lat:

Liczba	1906	1907	1908	1909
wszyst. wyp.	44 267	46.474	50 681	52 158
ciężko rann.	4.488	4.444	4.419	4.828
zabitych	588	685	1 062	916

Powyższe cyfry za rok 1909 są tylko tymczasowo pobieżnie zestawione, ale i ściśle cyfry lepsze pewnie nie będą, chyba jeszcze gorsze. W roku 1908 stały się trzy większe katastrofy, w których zginęło na miejscu 350 i 42 pozostało ciężko rannych. Jeżeli się to uwzględni, wtedy widzimy, że w roku 1909 liczba śmiertelnych wypadków ogromnie się powiększyła, a liczba ciężkich okaleczeń powiększyła się nawet o 409. Czy to nie jest zaskakująca liczba?

Statystyka uczy, że w piątki i soboty najwięcej staje się nieszczęść w kopalniach, bo przez cały tydzień siły robotnika się wyczerpia, słabnie i prędzej ulega nieszczęściu. Na turalnie, że ten, który robi nadszycity, jeszcze bardziej musi być osłabiony i jeszcze prędzej zostaje strząskany lub zabity. Przez robienie nadszycit obniża się też zarobek dzienny, bo temu, co nadszycił coś nadgoni, obrywają akord, mówiąc, że za dużo zarobił. Przez nadszycity jest więc robotnik poszkodowany podwójnie. Raz ucierni na zdrowiu i sile, a po drugie psuje zarobek sobie i innym. Nadszycitami się jeszcze nikt

nie zbagacił, ale wielu takich dostało się już do szpitala lub też do grobu. Inni przez nadszycity utracili siły do pracy, w młodym wieku stali się inwalidami i teraz za marną rentę muszą się głodzić z rodziną. Gdyby praca górnicza była lekka, nie zdarzałoby się w końcu tygodnia więcej nieszczęść, niż na początku. Następujące zestawienie wykazuje zupełnie coś innego. W okręgu reńsko-westfalskim zdarzyło się wypadków okaleczenia w r. 1909:

w niedzielę	751
w poniedziałek	8097
we wtorek	8805
we środę	8383
w czwartek	8508
w piątek	8702
w sobotę	8820

Widzimy więc, że w sobotę najwięcej zdarza się nieszczęść a w poniedziałek najmniej. Oprócz wtorku — który przypadkowo dziwny stanowi wyjątek — każdy dzień coraz bardziej podnosi się liczba wypadków nieszczęść. Liczby powyższe dowodzą zarazem, że nieprawdą jest, co twierdzą kapitaliści. Mówią oni, że w poniedziałki zdarza się najwięcej wypadków nieszczęść, bo się w niedzielę robotnicy upijają, więc w poniedziałek są słabi. Gdyby tak było, musiałoby w poniedziałek być nieszczęść najwięcej, a jest go najmniej. W całości nie można nieszczęść zwać na konto pijaństwa. Nie nieszczęścia powstają przez nieporządki po kopalniach, a nieporządki istnieją z powodu niewystarczającej kontroli. Zresztą niski zarobek, nadmierna praca, wieczne naganianie przez urzędników, to są główne powody nieszczęść w kopalniach.

Przegląd społeczny.

Z ruchu robotniczego w Tarnowie. Dnia 10 lutego odbyło się w Tarnowie liczne zgromadzenie robotników metalurgicznych z porządkiem dziennym: „Znaczenie i potrzeba organizacji zawodowej“. Po wyborze tow. Mikulskiego na przewodniczącego referował tow. dr Ringelheim. W dyskusji zabierali głos tow.: Hutter, Rosenberg, Horop, Podstawski i Szczepny. Na wniosek tow. Huttera zgromadzenie uchwaliło licznie przystąpić do organizacji.

Baczność kaflarze! Z powodu akcyi cenikowej w Krakowie uprasza się wszystkich robotników kaflarskich, ażeby Kraków omijali i roboty pod żadnym warunkiem nie przyjmowali aż do odwołania.

Z literatury i sztuki.

Drugii koncert Selmy Kurz — jak to było zresztą łatwo do przewidzenia — natłoczył i tym razem salę publicznością, żądną zobaczenia i usłyszenia słynnej divy, tem bardziej, iż ogłoszono jakoby to była jej ostatnia bytność w Krakowie...

Z niewielkiego, ale ładnie dobranego programu, największe zainteresowanie budziła aria z akompaniamentem fletu z „Lucyi z Lammermooru“ Denizetti'ego, wymarzony i jedyny popis dla śpiewaczek koloraturowych w rodzaju Kurzównej. Te przepiękne zawody pomiędzy głosem ludzkim a fletem, przedstawiające dla obu stron materiał równie wdziczny jak i technicznie trudny do opowania, dały wynik nie przedstawiający nic więcej do życzenia. P. Spatt dotrzymał dzielnie miejsca śpiewaczce, której znów pasaż i tryle do złudzenia przypominały głos fletu, ani na chwilę nie wchodząc z nim w konflikt.

Dalsze produkcje, wśród których znalazły się jeszcze dwie arie operowe Verdi'ego i Puccini'ego oraz szereg pieśni przyjmowano tak niemiłknie oklaskami i owacyami, jeżeli to możliwe, gorętszymi jeszcze, niż za pierwszym razem, że artystka musiała dodać do programu parę jeszcze utworów.

T. Chazewski.

KRONIKA.

Kraków, 15 lutego.

Nowiny krakowskie.

Dynamit nad Wisłą. Wczoraj po południu znalazł policjant nad Wisłą naprzeciw ujścia Rudawy 27 ładunków dynamitu i pół metra natłuszczonego płótna. Ładunki były bez lontów i kapsli. Policja zarządziła śledztwo za właścicielem niebezpiecznego towaru.

Trzy zamachy samobójcze. Wczoraj po południu zażyła słuchaczka filozofii Marya Z. kwasu karbolowego i w groźnym stanie odwieziono ją do szpitala.

18 letnia służąca Regina W. również kwasem karbolowym usiłowała się otruć. Pogotowie odwieziono ją do szpitala.

Urszula P., żona krawca przy ul. Floryańskiej, usiłowała otruć się morfina.

Ogień piwniczny wybuchł wczoraj w składzie żelaza firmy Freilich na placu Wolnica. W kilku oddziałach piwnicy zapaliła się słoma; straż pracowała 1 1/2 godziny nad ugaszeniem ognia.

Zamach na stróża. U dozorcę domu przy ul. Kolejowej 3 mieszkał 22 letni czeladnik ślusarski Karol Pytel z Królestwa. Ponieważ Pytel często upijał się, stróż wypowiedział mu mieszkanie. Zeszłej nocy o godzinie 2 1/2 Pytel zadzwonił do bramy, a gdy stróż otworzył, Pytel zamierzył się na niego nożem, ale został rozbrojony i aresztowany.

— Z teatru miejskiego komunikują nam: W komedji Bernarda Shaw'a: „Major Barbara“ rolę tytułową objęła pani Wysocka, inne role ważniejsze grają pp: Słubicka, Eysymontówna, Krysinińska, Janiczówna, Barwińska, Sosnowski, Stanisławski, Leszczyński, Weychert, J. Węgrzyn, Siemaszko, M. Węgrzyn, Brandt, Puchalski i w. i.

Administracja teatru miejskiego zawiadamia, że dla wygody publiczności urządziła telefon w kasie dziennej biletów. Od dnia dzisiejszego będzie więc można ze wszelkimi sprawami, dotyczącymi biletów teatralnych na dzień bieżący, zwracać się wprost do kasy biletowej. Numer telefonu 1095. Telefon kasy biletowej czynny jest do godz. 7 wieczór.

— Towarzystwo lekarskie. Posiedzenie Towarzystwa odbyło się we środę 16 b. m. o godz. 6 wieczorem. Dr Rajchmann i dr Rosenhauch: „Demonstracja miąższowego kilowego zapalenia rogówki otrzymanego doświadczalnie na oku królika“, dyskusja nad odczytem dra Blassberga: „O tak zwanym artrytyzmie“, odczyt dra Janiszewskiego: „Walka z chorobami zakaźnymi“.

— Odczyt. Towarzystwo pielęgniowni nauk społecznych urządziło w piątek 18 b. m. w lokalu Towarzystwa technicznego (ul. Straszewskiego 28, II. p.) o godz. 8 wieczór odczyt dra Franciszka Bujaka, profesora Uniwersytetu Jagiellońskiego, p. t. „Szkolnictwo przemysłowe“. Członkowie Towarzystwa pielęgniowni nauk społecznych, oraz członkowie Towarzystwa technicznego i wprowadzeni przez nich goście mają wstęp wolny.

Repertuar teatru miejskiego.

Wtorek: „Aktorki“.
Środa: „Balladyna“.
Czwartek: „Na kwatery“.
Piątek: „Komedia omyłek“ (ceny niższe).
Sobota: „Major Barbara“, komedia w 4 aktach Bernarda Shaw'a (nowość).

Niedziela: „Wielki Fryderyk“.

Repertuar teatru ludowego.

Wtorek: „Dwaj malcy“.
Środa: „Dwaj malcy“.
Czwartek: „Pod białym koniem“.
Piątek: „Pod białym koniem“.
Sobota: „Pod białym koniem“.
Niedziela po południu: „Dwaj malcy“.
Niedziela wieczór: „Pod białym koniem“.

— Uniwersytet ludowy im. A. Mickiewicza (ul. Szewska 18, I. p.).

Biblioteka otwarta od godz. 12—1 i od 5—9 w dni powszednie. — Czytelnia czasopism otwarta od godz. 11—1 i od 4—9 codziennie. — Biuro otwarte od godz. 6—8 w dni powszednie. W sali Muzeum techniczno-przemysłowego (ulica Franciszkańska) we środę o godzinie 7 wieczorem: dr Wanda Radwańska: „Anatomia i fizjologia człowieka“ (ilustrowany obrazami świetlnymi).

Nowiny lwowskie.

Śledztwo w sprawie Banku parcelacyjnego toczy się w lwowskim sądzie karnym. Sędzia śledczy przesłuchuje codziennie po kilka osób. Śledztwo toczy się głównie w kierunku stwierdzenia faktów, czy puszczono w obieg weksle, które przez akceptantów były już zapłacone, lub też miały w przyszłości służyć na prolongatę, dalej z powodu cesy sum należących się bankowi od włościan parcelantów, bez ich wiedzy innym bankom, przy czym bankom tym nie uiszczano rat spłaconych przez włościan, a wreszcie w kierunku lekkomyślnej krydy.

Polecenie rozpoczęcia śledztwa otrzymał sędzia śledczy od prokuratury dnia 3 b. m. Komisja sądowa z radcą Obertyńskim i prokuratorem Frankem na czele, zjawiła się w Banku parcelacyjnym, celem zajęcia ksiąg. Dr Fränkel, dawniejszy syndyk, a obecnie likwidator Banku, poczynił natychmiast kroki celem niedopuszczenia do tego zajęcia, a prezydent Miłaszewski polecił telefonicznie wstrzymać dochodzenia. Następnego dnia jednak Izba radna postanowiła doprowadzić do końca rozpoczęte śledztwo.

Zaczadzenie 8 osób. W przytulisku służących przy ul. Blacharskiej 1. 2 uległo zaczadzeniu w sobotę w nocy 8 służących: Helena Bąkowska, Marya Rymarz, Marya Gozjacówna, Anna Ryżbiana, Marya Władysława, Dorota Koziol, Emma Wirska, Eleonora Ważna. Wszystkie były nieprzytomne. Na szczęście wczas spostrzeżono wypadek i wezwano pogotowie ratunkowe, które po dłuższej pracy wszystkie dziewczęta przyprowadziło do przytomności. Pięć dziewcząt odstawił do szpitala, trzy pozostały w przytulisku.

Z kraju.

Antysocjalistyczna propaganda w tarnowskim gimnazjum. Jak daleko sięgają ujada-

nia kleru, który wszędzie pragnie tępić idee socjalistyczne, wskazuje chociażby fakt rozdawania rozmaitych broszur, wydawanych przez jezuitów w Krakowie. Oczywiście te broszury przeciętnego ucznia gimnazjalnego nie mogą przekonać, jeżeli sobie przeczyta liche „dowodzenia“ o socyalizmie, jak np. „że wychowuje ludzi na złodziei, wyrzutek, niedowiarków“, nie uznających dogmatów kościelnych i jego przywilejów. A więc chybił cel na tym punkcie owi „przywódcy ludu“, bo zamiast zyskać sobie przez owe broszury, kwalifikujące się raczej do śmietnika niż do czytania, sympatyę i broń na socjalistów, dolewają jeszcze oliwy do ognia i ośmieszają się sami, albowiem każdy rozsądny uczeń uzna „argumenty“ w tych broszurach za to, czem w rzeczywistości są.

Z Tarnowa piszą nam: Jak „Sokół“ tutejszy pojmuje swą misję, świadczy fakt, że za odstąpienie sali na jeden odczyt Uniwersytetu ludowego zażądał 100 K. Miasto daje „Sokołowi“ znaczną subwencję pod warunkiem, że będzie udzielał sali na zgromadzenia i odczyty za skromnem wynagrodzeniem, a każdy pojmie, że żądanie 100 K. za jeden odczyt równa się odmówieniu sali. Mamy nadzieję, że Rada miejska potrafi ten postępek należyście ocenić. Dodajemy, że prezesem „Sokoła“ jest notaryusz i poseł Buynowski, naturalnie wszechpolak.

Wielki pożar w Zakopanem. Wczoraj o godz. 1 w południe wybuchł w willi, w której mieści się pensjonat „Warszawianka“, pożar. Goście zebrani byli w sali dalszej na parterze, a na piętrach byli tylko chorzy, którzy nie mogli zejść. Gdy gęste kłęby dymu, dobywające się z jednego z mieszkań na I. piętrze, zwróciły uwagę domowników, już część budynku stała w płomieniach, a w chwilę później płomienie objęły cały budynek. Na wiadomość o pożarze przybyli na miejsce gromady górali z siekierami i konwiami wody i pomagali straży pożarnej w akcyi ratunkowej. Wśród zamieszania zapomniano o chorych, znajdujących się w płonącym budynku. Ci z nich, którzy nie zdążyli na czas opuścić willi przez pełne dymu, palące się schody, skakali z okien, odnosząc rany.

Przejmującym był widok jednej z chorych, która z okna I. piętra wołała rozpaczliwie o pomoc. Płomienie nadwątłego już dachu objęły powalę jej mieszkańca. Otoczona zewsząd płomieniami i kłębami dymu skazana była na straszną śmierć. Na jej krzyk kilku strażaków przyskoczyło z drabinkami i zagrożoną wywabili z niebezpieczeństwa.

Około godziny 4 przbyła straż pożarna z Nowego Targu i z Poronina. Po daremnych wysiłkach zrezygnowano z ocalenia palącej się willi, a całą akcyę ograniczono do ochrony sąsiednich budynków, którym zagrażało niebezpieczeństwo. Najbliższa z willi „Kostyanówka“ zaczęła się już palić, „Bałabanówka“ i „Mazowsze“ były w najwyższym stopniu zagrożone. Wszystkie jednak ocalały.

Około godziny 5 pożar osłabł, d'gorywały tylko belki i sprzęty. Przy akcyi ratunkowej odniósł ciężką ranę na głowie lokaj z willi „Jerzewo“, którego uderzyła belka spadająca z palącego się budynku. Goście pensjonatu, których było około 35, zmuszeni byli szukać mieszkań w innych pensjonatach.

Władze śledzą za przyczyną pożaru; przypuszczają, że pożar powstał z powodu nieostrożności jednego z gości, który w mieszkaniu na I. piętrze zapomniął zagasić maszynkę spirytusową, od której zajęły się sprzęty, a następnie ściany budynku.

Szkodę oceniają na 200.000 K.

Zamordowanie żony. W Wasylkowcach (powiat Hosiątyń) leśniczy Sozański zabił swą żonę Teklę. Sam po czynie zgłosił się do sądu i podał, że z żoną przez 24 lat żył w zgodzie, dopiero w ostatnim czasie zdradziła go, a on porwał siekierę i w złości uderzeniem w głowę zabił ją.

Köpenick w Galicyi. „Dziennik polski“ donosi: Do Koczubowiec (pow. Tarnopol) przybyła dnia 9 z. m. komisja sądowa z Tarnopola, złożona z prokuratora, sędziego, adwokata i inżyniera, celem przeprowadzenia na miejscu sporu prowizoryjnego. Po przeprowadzeniu tej sprawy, od włościanki N. N., która wygrała spór, zażądała komisja 300 K tytułem zwrotu kosztów. Włościance brakło 40 K, udała się więc do kasy o pożyczkę i opowiedziała, co ją zmusza do zaciągnięcia tejże. Usłyszał to patrolujący żandarm i udał się zaraz na miejsce urzędowania komisji, celem zapytania, czy nie jest potrzebny. — Ponieważ prokurator i sędzia mieli na głowach czapki kolejowe, wydali mu się podejrzanymi, zaarrestował więc całą komisję. Stwierdzono, że byli to zwykli oszuści. „Komisja“ składała się: z szewca Batiukiewiczza, który występował w charakterze prokuratora, Szafranskięgo, b. posłańca sądowego (sędziego), Mordkiewiczza, wyrobnika (adwokata) i Węgrzyna, murarza (inżynier). „Adwokat“ wy-

NOWO OTWARTA
MLECZARNIA

pod firmą:

Julian Zawiliński i Maksymilian Chmura przy ul. św. Jana 13
vis a vis c. k. Sądu
poleca nabiał w najlepszej jakości, oraz zdrowotną kuchnię mięsną i jarską, jak również o każdej porze dnia
Lokal otwarty od godziny 6-tej rano.

wiązał się podobno znakomicie ze swego zadania obrońcy.

Z zaboru rosyjskiego.

„My“ Roman Dmowski — odosobniony. Pięć lat zaczynając się p. Dmowskiego do Petersburga, konstatuje warzawska „Nowa Gazeta“ że były prowodyr narodowej demokracji dziś w swym „neoslawizmie“ stoi samotnie.

„Maskarada neoslawiańska“ — pisze cytowany dziennik — wcale nie jest nieporozumieniem, lecz zupełnie świadomym kuglarstwem politycznym. Nieporozumieniem jest raczej misja apostoła p. Dmowskiego, który prócz niego może samego, nikt nie będzie traktował poważnie. Nawracanie wilków na wegetaryanizm nie byłoby bardziej beznadziejnym posłannictwem. Wszystkie postępowe żywioły rosyjskie zrozumiały to dobrze. Ale p. Dmowski na postępową Rosję nie oglądał się nigdy, tak samo jak na postępową Polskę. Dziś nie sądzi się już ani na narodowo-demokratyczną, ani nawet na ugodową. Jak dziki kot Kiplinga chadza własnymi dróżkami i wcale nie pyta dokąd. Pojechał do Petersburga, pojedzie jeszcze po no i do Zofii, jako żyjąca pamiątka po świętej pamięci polskim neoslawizmie snuć się będzie między Serbami, Czechami, Chorwatami i Bułgarami i wyjaśniać, wyjaśniać, wyjaśniać bez końca, o ile go słuchać zechcą. Ale wszystko, co robi lub zrobić zamierza, będzie już leżało po za nawiasem polityki polskiej; będzie to już jego sport prywatny na osobiste ryzyko i odpowiedzialność. Jakże się czasy zmieniają! Apostoł bezwzględnej solidarności dziś sam się z niej wyłamuje. Specjalista do segregowania Polaków na całych, pół, ćwierć-Polaków, sam zamienia się w jakiś ułamek peryodyczny zagadkowej wielkości, w jednego prawie Polaka między Słowianami i jednego prawie Słowianina między Polakami.

A owo Kolo polskie, którego niegdyś był głową i jako głowa za Nie, myślał, mówił i zezwalał na prawo, to Kolo, o którym rok temu jeszcze nie wiadomo, co pocnie bez głowy — dziś nie wie, co począć ze swoją zmartwychwstałą głową. Odcięcia od kadłuba, w dalszym ciągu rusza się, mówi i jak dawniej zezuje na prawo! I to właśnie w chwili, gdy prawica, przechodząc od słów do czynu rozstrzyga kwestję Chełmszczyzny“.

Ze świata.

Choroba Luegera. W stanie zdrowia dra Luegera nastąpiło wczoraj znów pogorszenie. Chory cierpi wielce z powodu gruczołu na plecach.

Defraudacja w urzędzie cłowym. W Hawrze (Francja) w urzędzie cłowym wykryto defraudację, której wysokość nie jest jeszcze dokładnie obliczona, ale ma wynosić najmniej trzy miliony franków. Skompromitowane są liczne firmy i i wielu urzędników.

Podróż sultana do Rosji. W Petersburgu krąży pogłoska, że sultan w połowie maja odwiedzi cara.

Prokurator — prowokator. Z Petersburga donoszą: Interpelacja w sprawie prowokacji przyjęta została na ostatnim posiedzeniu dumskiej komisji interpelacyjnej. Interpelację tę zgłosił socjalny demokrat, a podnosił w niej sposób postępowania ekaterynosławskiego prokuratora Chorolskiego, który był funkcyjonym wydłuża „ochran“ i podczas rewizji podrzucił bomby w mieszkaniu sekretarza Związku narodowego robotników.

Trzęsienie ziemi. W Potenzia (południowe Włochy) dało się odczuć silne trzęsienie ziemi. Ludność opuściła mieszkania. Szkód niema żadnych.

Juliusz Guérin. W Paryżu zakończył dnia 12 b. m. życie jeden z przywódców ruchu nacjonalistycznego we Francji, głośny z roli, odegranej w 1899 r., gdy nie chcąc oddać się władzom, które nakazały aresztować go za spisek nacjonalistyczny, zabarykadował się w domu przy ul. Chabrol dnia 12 sierpnia i wytrzymał oblężenie aż do dnia 19 sierpnia, w którym to dniu zmuszony był nareszcie do kapitulacji, wyczerpany głodem.

Bohater „fortu Chabrol“ skazany był następnie przez sąd państwowy, złożony z senatu, na 10 lat więzienia. Uaskawiony przed kilku laty, zamieszkał w Alforville pod Paryżem, gdzie znów zasłynął podczas ostatniej powodzi; olbrzymiego bowiem wzrostu i siły zajął się energicznie ratunkiem powodziar. Przypłacił to jednak życiem, zaziębiwszy się silnie.

B. BABRYELSKA, Kraków, kupuje, sprzedaje i najmuje — fortepiany, pianina, harmonie i pianole — krajowe i zagraniczne, nowe i przegrane — za gotówkę i na spłaty — bez zaliczki.

TELEGRAMY

z dnia 15 lutego.

Zwołanie parlamentu.

Wiedeń. Rada państwa zbiera się ponownie 24 b. m. Na porządku dziennym pierwszego posiedzenia znajduje się wybór nowych dwóch wiceprezydentów, pierwsze czytanie ustawy o kontyngencie rekruta, ustawa przeciw opilstwu, budżet, oraz projekt finansowy.

Nowymi wiceprezydentami zostaną wybrani: dr Konstanty Lewicki (Rusin) i dr Conci (Włoch).

Nowe stronnictwo hr. Khuena.

Budapeszt. Komitet organizacyjny partii rządowej wydał odezwę do narodu, w której wskazuje na to, że obecnie różnice między zwolennikami ugody i partii niezawisłości stały się zupełnie bezprzedmiotowymi, ponieważ partia niezawisłości, uzyskawszy większość i objawszy rząd, sama musi porzucić stanowisko opozycyjne wobec ustaw ugodowych i uznać dualizm. Następnie proklamacya zajmuje się rządami koalicji, która poczyniła spustoszenia na wszystkich polach życia politycznego i ekonomicznego w kraju. Koalicja skończyła się rozłamem między koroną i narodem, który naraził kraj na wielkie szkody. W tej trudnej sytuacji zwracają się poddani do narodu w sprawie utworzenia partii, która by przywróciła harmonię między królem i narodem i prowadziła politykę pracy produktywnej. Do nowej partii mogą przylączyć się wszyscy, bez względu na to, do jakiej partii poprzednio należeli. Program nowej partii oświadcza się za utrzymaniem wspólności bankowej.

Ukonstytuowanie nowej partii odbędzie się dnia 19 b. m. Odezwa podpisana jest przez ministrów, Stefana hr. Tiszę i wielu członków Izby magnatów.

Czerwona niedziela w Prusiech.

Berlin. Organ soc. dem. „Vorwärts“ oblicza liczbę demonstrantów w Berlinie na 200.000. Na jednym ze zgromadzeń, w którym brało udział 4.000 ludzi, przemawiali mowcy socjalistyczni i burżuazyjni. Policjantów, którzy dobyli szabel, powitali demonstranci okrzykami: krwiożercze psy! W koszarach stało wojsko w pogotowiu. Socjaliści zapowiadają interpelację w parlamencie z powodu odezw prezydenta policyi, który oświadczył, że ulica jest przeznaczona dla przechodniów, ale nie dla demonstracji.

W Halli wdrożyła prokuratura dochodzenie przeciw 17 osobom o udział w onegdajszych demonstracjach. — Wszystkie dzienniki, z wyjątkiem konserwatywnych, potępiają brutalne zachowanie się policji. Jednemu z demonstrantów odcięto rękę. Dzienniki twierdzą, że z powodu wrzawy nie słyszano wezwań policji do rozejścia się. Policjanci rzucili się za szybko na demonstrantów, raniąc szablami na wszystkie strony, tak, że niektórzy poranili własnych kolegów. Ilość rannych w Halli wynosi przeszło 100.

Frankfurt n. M. Także tu odbyły się liczne demonstracje. Demonstrowało przeszło 20.000 ludzi. Przyszło do starcia z policją; wiele osób rannych. Policja dokonała wiele aresztowań.

Alzacja i Lotaryngia przeciw Niemcom.

Berlin. Stronnictwa wolnościowe Alzacji i Lotaryngii wniosły do wydziału krajowego petycję, domagając się zmiany ustaw Rzeszy w tym duchu, aby Alzacja i Lotaryngia otrzymały prawa samodzielnego państwa, związanego tylko z Rzeszą. Uchwala ta wywołała ogromną konsternację w kołach politycznych.

Po wyborach w Anglii.

London. Wczoraj ogłoszono ostatni rezultat wyborczy. Skład Izby gmin jest następujący: 274 liberałów, 273 unionistów, 82 Irlandczyków, 41 członków partii pracy. Wszystkie dzienniki przewidują rychłe rozwiązanie Izby posłów. Churchill został ministrem spraw wewnętrznych, Buxton ministrem handlu, Pease kanclerzem księstwa Lancaster, Herbert Samuel ministrem poczt.

Powódź w Paryżu.

Paryż. Sekwana w ciągu ostatnich 24 godzin opadła o 7 ctm. Wczoraj wieczorem zapadła się część sufitu obecnie budowa-

nej linii kolei podziemnej. W ulicy Mirabeau stwierdzono w kilku punktach zapadanie się ziemi, wskutek czego komunikację tam zamknięto.

Po wielkiej katastrofie okrętowej.

Paryż. W sprawie katastrofy parowca „General Chanzy“ donoszą z Palmy, że na otwartym morzu widziano łódzie z kilku żyjącymi, którzy mieli pasy ratunkowe i usiłowali utrzymać się nad wodą. Do brzegu przypłynął wózek z drukami, które przesiąkły dymentem, wskutek czego przypuszczają, że na okręcie wybuchł też pożar.

Palma. Łódź torpedowa wydobyła ubiegłej nocy koło Ciudadella zwłoki 40 osób.

Usiłowany zamach na burmistrza.

Paryż. W urzędzie burmistrza Tulonu usiłowano wczoraj wieczór wykonać zamach bombą na burmistrza. Sprawcą jest Włoch, który, gdy zamach udaremniono, strzelił do siebie kilka razy z rewolweru, raniąc się śmiertelnie. Oświadczył on, że chciał się zemścić na burmistrzu z powodu niesprawiedliwego zasądzenia.

Budowa floty powietrznej w Rosji.

Petersburg. (Pet. ag. tel.) Na pełnym zgromadzeniu komitetu dla wzmocnienia floty wojennej przez dobrowolne składki, postanowiono resztującą kwotę z ogólnej sumy 900.000 K użyć bezpośrednio na cel utworzenia floty powietrznej i prosić cara o zezwolenie zbierania na ten cel składkę w całej Rosji. Komitet utworzył sekcję żeglugi powietrznej, a przewodnictwem jej objął wielki książę Aleksander Michajłowicz.

Zbliżenie austriacko-rosyjskie a Turcja.

Konstantynopol. „Jeni Gazette“ donosi, że wczorajsza rada ministrów zajmowała się od powiedziami tureckich ambasadorów z Wiednia i Petersburga na zapytanie Porty w sprawie wiadomości o zbliżeniu austriacko-rosyjskim. Rząd rosyjski zapewnia, że zbliżenie ma na celu głównie przestrzeżenie „status quo“ na półwyspie bałkańskim, co jest korzystnem dla Turcji. Gdyby miał powstać Związek bałkański, powstałby on pod przewodnictwem Turcji. Zbliżenie powstało z powodu przeświadczenia, że naprężenie austriacko-rosyjskie jest dla tych państw niekorzystnem.

O pożar parlamentu tureckiego.

Konstantynopol. Śledztwo w sprawie pożaru pałacu Cziragon ukończono. Słychać, że pożar powstał wskutek bliżej niewyjaśnionego przypadku.

Zwołanie parlamentu greckiego.

Ateny. Dzienniki donoszą, że projekty ustaw, jakie mają być przedłożone Izbie deputowanych, dotyczą następujących przedmiotów: utworzenie ministerstwa handlu, przemysłu i rolnictwa (ministrem ma zostać ekonomista Papanastasiou), dalej reorganizacya uniwersytetu, niezgodność mandatów poselskich ze stanowiskiem członka rady nadzorczej instytucji finansowej, a wreszcie sprawa opieki nad robotnikami.

Wniosek o rewizję konstytucji ma być postawiony tuż przed końcem sesji.

Nadużycia ligi wojskowej w Grecji.

Ateny. Ponieważ liga wojskowa poleciła dziennikom, by wstrzymały się od wszelkiej ejmnej krytyki sprawy zwołania zgromadzenia narodowego, wydawcy dzienników za protestowali u rządu przeciw podobnemu wpływaniu na nich.

Powstanie wojskowe w Chinach.

Hongkong. Z Kantonu donoszą, że wojska powstańcze, wyszkolone przez Japończyków, zostały pobite. Po stronie powstańców padło 100 ludzi. Wicekról ogłosił odezwę, w której podnosi, że nie może ręczyć za bezpieczeństwo obcych na terenie powstańców. Misjonarze i urzędnicy kolejowi z Kantonu schronili się do osad.

Walka w środkowej Ameryce.

Nowy Jork. Ze San Juan del Lus (Nikaragua) donoszą, że 3000 wojsk rządowego przedsięwzięło atak na Matagalpa, które zostało dnia 10 b. m. zajęte przez rewolucjonistów. O wyniku walki dotąd nie ma wiadomości.

*** Zawiadamiamy, że dla udogodnienia członkom Spółki spożywczej, mieszkającym w odległych od sklepów dzielnicach i gminach, zamówienia na towary przyjmuje tow. Bartosiński, gospodarz Związku stow. rob., Wiślna 5, towary tamże będą odnoszone.**

Zarząd Spółki spożywczej „Naprzód“ w Krakowie.

Ze stowarzyszeń i zgromadzeń.

Ogłoszenie.

Ogłoszenia petitowe o zgromadzeniach i zebra- niach można umieszczać tylko za opłatą 40 ha- lery o jednorażowe ogłoszenia. Zapowiedzi balów, zabaw i przedstawień kosztują 1 koronę za jednorażowe ogłoszenie

*** Posiedzenie krakowskiego komitetu miejscowego P. P. S. D.** odbędzie się w piątek 18 b. m. o godz. 7-30 wieczorem w lokalu Związku stow. rob. (ul. Wiślna 5, I. p.).

*** Związek stowarzyszeń robotniczych w Krakowie** (Wiślna 5). Zarząd Związku urzą- dza zgromadzenie przed wyborcze w po- niedziałek 21 lutego o godz. 7 wieczorem.

We środę 23 lutego odbędzie się walne zgromadzenie Związku o godz. 7 wieczorem.

Uprasza się grupy o wybór delegatów 1 na 50 członków. Nazwiska delegatów prosimy przysyłać na ręce sekretarza tow. Jaroszewskiego.

*** Walne zgromadzenie stowarzyszenia ogólnozawodowego „Postęp“ w Kra- kowie** (Krakowska 25) odbędzie się w sobotę 19 lutego o godz. 11 przed południem.

*** Baczność stolarze krakowscy!** W piątek 18 b. m. o godz. 7 wieczorem tow. K. Czapin- ski wygłosi dalszy ciąg odczytu „O rewolucji francuskiej“.

*** Baczność metalowcy krakowscy!** We wtorek 17 lutego o godz. 8 wieczorem dalszy ciąg odczytu tow. B. Drobnera: „O metalach“.

*** Posiedzenie Komisji oświatowej** wraz z Wydziałem oświatowym i przedstawicielami Komitetu miejscowego i Egzekutywy P. P. S. D. odbędzie się we wtorek 15 lutego o godz. 7 wieczo- rem w Związku stow. rob. (Wiślna 5).

*** Zgromadzenia kobiet** odbędą się w na- stępujących Czytelniach robotniczych:

W Czarnej Wsi we środę 16 b. m. o godz. 7 wieczorem; referentka tow. H. Malinowska.

W Dębnikach we środę 16 b. m. o godz. 8 wieczorem; referentka tow. E. Orlinska.

W Nowej Wsi Narodowej we środę 16 b. m. o godz. 7½ wieczorem; referentka tow. W. Ziele- niewska.

W Czerwonym Prądniku w niedzielę 20 b. m. o godz. 4 po południu; referentka tow. M. Ko- nojacka.

W Łobzowie w niedzielę 20 b. m. o godz. 4 po południu; referentka tow. E. Czarniecka.

*** Czarna Wieś.** Wpisy do Kółka amatorskiego przyjmują się w lokalu Czytelni robotniczej na Czarnej Wsi (ul. Szkolna 123, I. p.) codziennie od godz. 7-8 wieczorem, w niedzielę od godz. 10-12 w południe.

*** Nowa Wieś Narodowa.** We czwartek 17 b. m. odbędzie się w lokalu Czytelni robotni- czej, ul. Nowowiejska 67, publiczne zgroma- dzenie z porządkiem: „Interesa gmin podmiej- skich wobec wielkiego Krakowa“. Referent dr Jó- zef Drobner.

*** Łobzów.** We czwartek 17 lutego o godz. 7 wieczorem w lokalu restauracji p. Singera L. 86 wygłoszony zostanie odczyt na temat: „Drożyna, jej przyczyny i skutki“.

*** Próby chóru żeńskiego** odbywają się we wtorki i piątki o godz. 7½ wieczorem w lo- kalu administracyi „Naprzodu“, ul. Filipa 11, par- ter. Tamże przyjmują się zapisy towarzyszek do chóru. Komitet chóru żeńskiego.

*** Towarzysze!** Na wszelkie odczyty i zgromadzenia partyjne przychodźcie bezwarunkowo z żonami, siostrami i córkami!

Czy kupiliście już najnowsze wydawnictwa P.P.S.D.?

W. Bracke: Precz z socyalistami! Wy- danie nowe 10 h
Ignacy Daszyński: Pogadanka o socya- lizmie 6 „
Ignacy Daszyński: O formach rządu . 15 „
Al. Dębski i B. A. J.: Bohaterowie pro- letaryatu 1) Ludwik Waryński, 2) Stanisław Kunicki 20 „
Kazimierz Krauz: Jak się narodził rzą- dzą? 20 „
Fellks P.: Placa robotcza a strejki . 10 „
Fellks P.: Wilhelm Liebknecht . . 10 „
Res: Adam Mickiewicz 15 „
B. S.: Związki zawodowe robotnicze 10 „
F. S.: Ferdynand Lassalle 10 „
Wszystkie powyższe wydawnictwa są do nabycia u kolporterów wydawnictw partyjnych, oraz za pośrednictwem tow. Z. Klemensiewicz, Kraków, ul. Wiślna 1. 5.

NADESŁANE.

(Za dział ten redakcyja nie odpowiada).

Polecamy naszym rodzinom jak naj- goręcej

Kolińską domieszkę do kawy.

Laboratoryum chemiczne Dra Bolesława Drobnera

Kraków, pl. Szczepański 2.

Telefon 415 c

wykonuje Analizy moczu, analizy techniczne i handlowe. Wypracowuje metody fabrykacyi

Pierwszy krajowy, hurtowny i częściowy SKŁAD GRAMOFONÓW
Józefa Wekslera
LWÓW, SYKSTUSKA 2. Telefon 2033/II. KRAKÓW, GRODZKA 71. Telefon 641.
Przeróbki lub zamiana Pathéfonów na Gramofony, oraz
WYBÓR PATHÉFONÓW I PŁYT.

Odnaczony na wystawie jubileuszowej najwyższem odnaczeniem Grand Prix 1908. Jeneralne zastęp- stwo Ake. Gramofonów z marką „Pliszający Aniołek“. Poleca swoje stanowczo bez szmeru gramofony uznane przez pierwszorzędných znawców za naj- lepsze i najtrwalsze. Korzystna wymiana płyt. Czę- ści składowe i warsztaty reperacyjne na miejscu.
Gramofon koncertowy z 10 płytami 60 koron.
Cenniki darmo i oplatnie. 20.000 płyt na składzie.

Płyty z aniołkiem po 4 korony

